Από το Συναξάρι - Ο άγιος Ισίδωρος επίσκοπος Σεβίλλης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Μαρτίου, 2018

4 Μαρτίου

Γόνος πριγκιπικής οικογένειας της Καρθαγένης της Ισπανίας, ο άγιος Ισίδωρος ήταν ο νεώτερος μιας οικογενείας αγίων: οι δύο αδελφοί του, Λέανδρος [27 Φεβρ.] και Φουλγέντιος, και η αδελφή τους Φλωρεντίνη [20 Ιουν.] τιμώνται ως άγιοι στην λατινική Εκκλησία. Διηγούνται ότι όταν ο Ισίδωρος ήταν ακόμη σπαργανωμένο βρέφος, η τροφός του τον άφησε κοντά σ’ ένα δέντρο του κήπου και ένα σμήνος μελισσών κύκλωσε το βρέφος και άφησε στα χείλη του λεπτότατο ίχνος μελιού, προοιώνιση της μελίρρυτης ευφράδειας του αγίου.

Εμπιστεύθηκαν την μόρφωσή του στον άγιο Λέανδρο· μία ημέρα ο Ισίδωρος δραπέτευσε από το σχολείο για να αποφύγει τις επιπλήξεις του αδελφού του. Στάθηκε για να ξεκουραστεί κοντά σ’ ένα πηγάδι και με παιδική περιέργεια παρατηρούσε τις αυλακιές στο φιλιατρό. Μια γυναίκα που ήλθε να πάρει νερό, του εξήγησε ότι το σκοινί τού κουβά γλύφοντας την πέτρα κατέληξε να την αυλακώσει. Ο μικρός Ισίδωρος κατάλαβε τότε ότι αν το σχοινί μπορούσε να αυλακώσει την πέτρα, η φιλόπονη μελέτη θα μπορούσε να κατανικήσει την δυσχέρεια της διανοίας του. Επέστρεψε κοντά στον αδελφό του και πρόκοψε τόσο, ώστε ξεπερνώντας τους διδασκάλους του κατέστη ο σοφότερος άνθρωπος του καιρού του, σε βαθμό ώστε πολλοί έρχονταν από μακριά για να ακούσουν τους λόγους του.

Συνεργός στο ποιμαντικό έργο του αγίου Λεάνδρου, αντιστάθηκε σθεναρά στον αιρετικό βασιλέα Λεοβίγιλδο και εργάστηκε δραστήρια για την μεταστροφή των αρειανοφρόνων Γότθων. Κατά την διάρκεια της εξορίας του αδελφού του ανέλαβε εξ ολοκλήρου την υπεράσπιση της αληθινής Πίστεως και των συμφερόντων της Εκκλησίας. Μετά την μεταστροφή του βασιλέα Ρεκχαρέδου (589), ο Ισίδωρος αποσύρθηκε σε μονή, όπου αφιερώθηκε στην ησυχία, την μελέτη και την προσευχή· σύντομα όμως εκοιμήθη ο Λέανδρος (600) και ο Ισίδωρος υποχρεώθηκε να δεχθεί την χειροτονία εις επίσκοπον Σεβίλλης, πρώτης έδρας της Εκκλησίας της Ισπανίας.

Κατά τα σαράντα χρόνια της επισκοπικής του θητείας ο άγιος Ισίδωρος υπήρξε παρηγορητής των χειμαζομένων, καταφύγιο των δεινοπαθούντων, υπέρμαχος της δικαιοσύνης. Ιδιαίτερη ήταν η μέριμνά του για τις ιερές Ακολουθίες, ώστε φρόντιζε να τελούνται με τρόπο αντάξιο της θείας δόξης· για τον λόγο αυτό θεωρείται εκείνος

που καθιέρωσε το λεγόμενο μοζαραβικό λειτουργικό Τυπικό. Πλήθη κόσμου προσέρχονταν για να αντλήσουν από την σοφία του, που υπερείχε, λέγεται, εκείνης του Σολομώντος, και να ακούσουν τα κηρύγματά του που πολύ συχνά επιβεβαιώνονταν με θαύματα. Κατά την διάρκεια της Β' Συνόδου της Σεβίλλης (619), της οποίας προήδρευσε, αφού με τρόπο εκπληκτικό αναίρεσε τα επιχειρήματα ενός αιρετικού μονοφυσίτη οπαδού του Σεβήρου, θεράπευσε έναν τυφλό, αγγίζοντάς τον απλώς με το γάντι του.

Ίδρυσε μεγάλο αριθμό μονών και διοργάνωσε στην Σεβίλλη σχολή για την επιμόρφωση των κληρικών, όπου αρεσκόταν να διδάσκει ο ίδιος. Κανένα γνωστικό αντικείμενο δεν του ήταν ξένο, και άφησε κληρονομιά έναν εντυπωσιακό αριθμό πραγματειών κάθε είδους, οι οποίες αποτέλεσαν την κύρια πηγή τής γνώσεως στην Δύση κατά τον Μεσαίωνα (1).

Φθάνοντας σε μεγάλη ηλικία, ο άγιος επίσκοπος προσεβλήθη από σοβαρή ασθένεια. Μοίρασε τότε όλα του τα υπάρχοντα σε ελεημοσύνες και προετοιμάστηκε με προσευχή και μετάνοια, προλέγοντας την θλιβερή μοίρα που επιφυλασσόταν στην Εκκλησία της Ισπανίας. Τέσσερεις ημέρες πριν την εκδημία του διέταξε να τον μεταφέρουν στον καθεδρικό ναό, όπου ξαπλωμένος πάνω σε τέφρα και σποδό στο μέσον του ναού, φορώντας έναν τρίχινο χιτώνα, επικαλέστηκε το έλεος του Κυρίου με μια σεμνή και μεγαλειώδη προσευχή, λέγοντας μεταξύ άλλων: «*Δι' εμέ, Κύριε, και όχι για τους δικαίους, καθιέρωσες στην Εκκλησία το σωτηριώδες λουτρό της μετανοίας...*». Αφού έλαβε την άφεση των αμαρτιών από κάποιον από τους παριστάμενους επισκόπους, ζήτησε να τον βοηθήσουν όλοι με τις προσευχές τους, αντάλλαξε ασπασμό αγάπης με τους ιερείς, προσευχήθηκε υπέρ του λαού και κατόπιν επέστρεψε στο κελλί του όπου εκοιμήθη εν σιωπή στις 4 Απριλίου 636.

Το σκήνωμα του αγίου Ισιδώρου κατατέθηκε αρχικά ανάμεσα σε εκείνα των αγίων Λεάνδρου και Φλωρεντίνης στον μητροπολιτικό ναό της Σεβίλλης· αργότερα μεταφέρθηκε στην πόλη Λεόν.

---

(1) Ιδίως τις «Ετυμολογίες» του, όπου καταγράφονται όλες τις γνώσεις της εποχής του. Και σε αυτόν επομένως, πριν από τους Άραβες, η Δύση οφείλει την γνωριμία της με τον Αριστοτέλη.

(Από το βιβλίο: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό Ιερομονάχου

Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Απρίλιος. Εκδόσεις "Ινδικτος")

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*